

Transsiberian

La veritat és que quan veig la firma Filmax, arruf el nas. Les edicions en DVD són pobres i la qualitat de les produccions de llargmetratges és més que discutible. Però així i tot vaig decidir arriscar-me amb *Transsiberian*, es veu que aquest dia tenia ganes d'aventura. Doncs no... no em vaig penedir de la decisió.

Brad Anderson n'és el director, del qual tenim les referències de dos magnífics títols: *Session 9* (2001) i *The Machinist* (2004), també produïda per Filmax, que tenen en comú la complexitat de la ment humana.

Un tren (el Transsiberià), unes matrioixkes, una parella enamorada, una altra que no tant, la neu i el fred són els protagonistes d'una història no gaire original, però correctament relacionada.

Roy (Woody Harrelson) no s'assabenta del que passa fins ben entrada la trama. Jessie (Emily Mortimer) no és l'innocent dona que aparenta. Ian (Eduardo Noriega, estrany amb la veu de Roger Pera) és el que sembla, un *guaperas* gens transparent. Abby (Kate Mara) és la més sincera, desencantada de la vida i enamorada d'Ian. Grinko (Ben Kingsley) és el policia del que no saps si convé fiar-te'n. Una vegada que ja tenim els elements primordials, només cal afegir una realització elegant i nítida i el resultat és una més que entretinguda pel·lícula.

Poques escenes passen de vespre o en espais obscurs. La claredat de les imatges que proporciona la immaculada neu és l'antagonisme ideal per il·lustrar les històries fosques. Anderson és molt conscient que l'espectador no vol que l'engani i deixa constància de la seva habilitat per moure la càmera i els enquadraments. No res està deixat a l'atzar.

Anderson sap aprofitar els paisatges nevats —i la claustrofòbia que poden provocar tantes hores en un tren— per crear l'atmosfera adequada per desenvolupar una història entretinguda que, malgrat no superar la seva anterior pel·lícula, compta amb una realització adequada.

L'avocat de la terreur (L'advocat del terror)

Barbet Schoeder sempre m'ha semblat un director interessant —en repassar la filmografia, hi ha més títols que em desagraden dels que m'agraden.

Nascut a Teheran però criat, entre altres llocs, a Colòmbia, Sud-àfrica i Eivissa (on encara hi viu sa mare, a la casa familiar que van comprar en 1951). Aquest fet li ha permès tenir una visió més global del món, de la realitat.

La primera pel·lícula que va realitzar fou *More*, un "experiment" amb Pink Floyd, rodada precisament a la illa pitiüsa. El documental tampoc no és un gènere nou per a Barbet Schroeder: el 1974 firma *Général Idi Amin Dada*; *Autoportrait* i un parell d'anys després *Koko, le gorille qui parle*.

He de reconèixer que fins aleshores desconeixia la figura de Jacques Vergès, un advocat que no es mostra incòmode a l'hora de defensar persones que han fet història, per exemple el nazi Klaus Barbie i una sèrie de dictadors africans, culpables que el continent negre continuï sent "el tercer món".

El millor de *L'avocat de la terreur* és que presenta el misser com a tal, que gaudeix contant la seva història davant una càmera.

Schroeder deixa que sigui l'espectador el que prengui la decisió, que pensi per ell mateix. De fet, la que sempre sembla imprescindible veu en *off* és totalment absent, només uns rètols indiquen el nom de la persona que parla, però no expliquen qui és.

Schroeder, al llarg de més de cent minuts, és un narrador que exposa els fets, sense cap tipus de manipulació, on el protagonista indiscutible és Vergès, i la Història n'és un personatge secundari.

El projecte es complementa amb un DVD editat a França, i una plana *web* on es completen les històries del llargmetratge.

Com a apunt final, cal reproduir les paraules de Vergès sobre la pel·lícula: "descriu molt bé, a través de la meva persona, cinquanta anys de terrorisme". Davant d'això, no cal dir res més. ■

